

Valahová, Oroszöldre, egy barna lánynak

Csak zárójelben: nagy hülyeség, amit most csinállok!

Levelet írni valakinek, valahová, ráadásul magyarul.

Te nem érted meg, a válasz meg csak oroszul hangozhat, amit meg én nem értek. Hiszen tudod. Próbáltuk és milyen nehezen ment.

Azért, jó volt veled, te egy gyönyörű nő vagy, és máig csodának tartom, hogy találkoztunk. Az a pár óra, még pár sem, csak másfél, Pesten.

Mennyi véletlen, mi hozhat jót, vagy rosszat.

Először is, hihetetlen, hogy én pesti vagyok, tősgyökeres, mégsem ismerem Budapestet!

Kispesten születtem, ott is életem, szinte sosem mozdultam ki. Nekem a világot jelenti a másnak szürke város, mert az én városom Kispest, és nem Budapest. Itt születtem, jártam az iskolát, és mint más kamasz, jártam mellé, egyszer azért, mert szerelmes lettem. A kislány, ki szőke volt, más iskolába járt, én meg utána. Tehát iskolába mentem, csak más iskolába. A tanárok, meg szüleim nem voltak megértők. És... a lány se. Csalódva, még a Dunába se ugorhattam, mert az messze van, odáig engem nem engedtek. Hát maradtam. Lettem keserű. Olyan, mint mindenki. Errefelé nem igen nevetnek az emberek. Élnek, dolgoznak, adót fizetnek, meghalnak. Én, egyiket sem teszem. Csak vagyok. Ahogy egy kedves fikusz is teszi...

Nem tudom Moszkvában milyen a helyzet, itt most mi az újkapitalizmust éljük. Ha, túléljük! Nem vagyok egy kommunista, sosem voltam, még mikor divat volt sem voltam az, de ami most van... Hirdetik, aki nem érti, az hülye. Én vállalom! Hogyan lehetett az állami vagyonból, melyről szajkózták, az a nép vagyona, most sok-sok, vagy nem is olyan sok magánvagyon? És hogyan van az, megdőlt a proletárállam, hát már nincs is itt szükség proletárra, munkásra? Akkor meg, ki fog dolgozni? A nyugati tőkés, mert csak annak a tőkéje „működő”, fog beállni helyettem az esztergapadra?

A bili dőlt ki, a mi nyakunkba, azok zúdították, akik teletették!

Én így látom, én, ki nagyon szomorú színben, sőt színevesztetten láttam a világot, egész addig, még nem találkoztunk. Te emlékszel? Én el nem felejtem, soha!

Budára kellett mennem, ott, állítólag állás volt. Nem találtam a címet, „pestiesen” eltévedtem.

Meg tudtam is már, mindegy-mindegy, mivel a jelentkezés megadott időpontját, a 15.00-át lekéstem. Éppen akkor volt, nálam 15.00.

Fordultam, gondoltam, elátkozott ez a nap is, mikor megláttalak. Te voltál az. Hittem, angyal lehetsz. Minden ember elment mellettem, te viszont rám mosolyogtál. Szemeddel fogtál. És bár, amúgy, neked elmondhatom, félénk vagyok, melletted elmenni nem tudtam. Rád köszöntem. Te csak néztél. Hittem, hiszed, aszfaltbetyár vagyok, hát gyors szóval kérdeztem, merre van az utca, amit én Budán keresek (kerestem).

Szép pupillád, az a mélybarna kitágult, benne voltam én, ki csak erre a csodára figyelt, és nem arra, hogy idegen nyelven válaszolsz. Csak, mikor tovább beszéltél, tudatosult bennem, te orosz vagy. A nyelvedre tanítottak, általánosban meg a szakmunkásban is, de csak ennyire jutottam, hogy felismertem. És benned, a szerelmet! Elengedni nem akartalak. Hittem, te is érezted. Hiszem, te is érzed!

Megpróbáltam összeszedni minden orosz tudásom. Ez szinte csak a dára, meg nyetre

vonatkozott, meg hogy nyögtem, hittem helyesen, én magyar vagyok, meg hogy budapesti, mintha mindezekre te nem jöhettél volna rá.

És te neveltél, ó hogy! Értettél. Tudtad, mit akarok, ami nem lehetett ellenedre. Hát bátor lettem, és vittelek, előbb egy könyvesboltba. Szótárt kellett vennem, hiszen beszélni akartam veled. Mivel te is énvelem, és mert egálban voltunk, te meg nem beszéltél magyarul, hát két szótárra költhettem. Hozzám jutott a magyar-orsz, neked meg a fordítottja.

Boldogan mentünk, és szótár segítségével beszélgettünk. Emlékszel? Átmentünk a hídon, néztük a Dunát, sétáltunk a parton, nyaltuk a fagyit, és nevtünk egymásra, sokat. Nem egymást nevtük ki, csak magunk, de nem magunk így együtt, mert az szép volt. A szerelem mindig az. Beléd szerettem. Vallottam is neked, szerelmet, de te kijavítottál. Bár ragozás volt a szótár végén, én viszont odáig nem lapoztam. Kissé csalódtam: nem hosszú ideje vagyunk együtt, és te máris, te is csak a hibát keresed?

Belém karoltál, nem engedted, hogy rossz kedvem legyen. Veled, melletted élni kellett, mert te nagyon éltél. Minden porcikádban ezt éreztem, az életet. Mellém simultál, hogy én jólesőn megremegjek. Fogtalak volna, raboltalak volna el, ha tudtam volna, hogy ez lehet, mert te is akarod!

Pihentünk egy padon: szerelmesekkel volt tele a rakpart. De nekünk különlegeseknek kellett éreznünk magunk. Játszott a szél hajaddal, én csak félve érintettelek meg. Vállad, hajad, ennyi. Közben hangod játszott a szívemmel, mert te sokkalta bátrabb voltál.

Órádra néztél, én meg megállítottam volna azt a percet. Neked menni kellett. Ezt értettem, szavak nélkül is, komorodásodból. Némán kísértelek át a hídon, a láncoson. A várhegyre siklón mentünk fel, mert te arrafelé vitted lépteid, és engem. Éreztem, kísérnélek a világ legvégére is, nem hogy csak fel, a budai várnegyedbe!

Vitáztál velem, oroszul. Kérdezted mi ez itt, én kikerestem, hogy vár, mire te állítottad, ez palota. Nem tudom, még mit mondtál, de elfordultál, így én azt a szót nem akartam már kikeresni.

A Hilton felé mentél. A Hilton és te?

Ekkor mutatkoztál be:

- Léna.

Kezet fogtunk. El akarsz válni, de ha búcsúztál, miért mondtál nevet, talán hogy megleljelek? Én, elismerem suta voltam. Hirtelen indulattal – mert sok hirtelen indulat volt akkor bennem -, egy utcai árushoz szaladtam. Szóltam utánad, de te mentél. Én nem alkudoztam, vettem neked egy kalocsai keszkenőt. Aprót, nekem csak erre telt, de így is, nem panaszként mondom, nagyon drága volt. Ezzel szaladtam, ajándékkoddal utánad.

A szálloda ajtajában, a csupa üvegben láthattam meg magunk. Te bizonytalan mozdulatot tettél, de én utánad nyúltam. Könnyes volt a szemed, és én akkor nagyon szerettelek.

Csókra nyújtottad szád, én meg elfogadtam. Hogy mennyi ilyen csókot, bár férfi a férfiváltottak vezetőink, és mi lett ennek az eredménye...

Majd elforogtál az ajtóval, hogy téged már ne lássalak, csak úgy magamat, ahogy eddig.

... Másnap az apám meghalt. Halt alóla a gyár, hát kirúgták, ezer emberrel együtt, de csak ő kapott, egyedül szívinfarktust. Nekem dolgozni kellett menni, és mert a kell a legnagyobb sorsíró. Nem mondom milyen munkát vállaltam el. De hidd el, csak ezért nem mentem másnap a szállodához, egész napra oda, hogy ott várjalak. Se másnap, se harmadnap nem mehettem, csak vasárnap, mehettem volna, de jutott eszembe, nem is tudom teljes neved, mert csak annyit mondtál, Léna.

Léna, gondolatban küldöm hozzád ezt a levelet.

/Ez a levél nagykorú, éppen most tizennyolc éves. Mi lett veled Lenocska? Mert hogy velem mi lett, és itt mi lett, azt tudom./